

A painting of a person walking away from the viewer down a path in a forest. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning. The trees are rendered with soft, impressionistic brushstrokes, and their reflections are visible on the wet ground. The overall mood is contemplative and serene.

TVRDÁ KRAJINA

Ljndeni

**Benedict
Wells**

Tvrdá krajina

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Benedict Wells
Tvrdá krajina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TVRDÁ KRAJINA

Benedict Wells

TVRDÁ KRAJINA

Ljndeni

Pre Leonie a Lukasa.

Life moves pretty fast.
If you don't stop and look around once in a while,
you could miss it.

Ferris Bueller

VLNY

1.

V to leto som sa zamiloval a moja mama zomrela. Odvtedy už prešlo čosi vyše roka, no pre mňa to naveky zostane „to“ leto. Zvláštne, ale často sa mi vybavuje, ako som stál za domom a hadicou polieval záhradu. Začínali sa letné prázdniny a z tej kopy nudy, ktorá sa predtým týčila, som ešte nezdolal ani špičku.

Cívil som na polia v diaľke. Vzduch sa ani nepohol, a čím dlhšie som hľadel na tú idylickú krajinu, tým viac sa jej okraje rozostrojili. Až kým som za tým nerozpoznal strach, ktorý som zažíval v detstve: že sa ten okamih pomíne a stane sa niečo *zlé*... Lenže tento pocit ma, tak ako vždy, oklamal. Lebo potom sa, samozrejme, zasa nič nestalo.

Až kým ma rodičia nezavolali do obývačky.

Cez tie prázdniny sa zopár vecí zmenilo takmer zo dňa na deň, ako keď človek prekvapene zistí, že trocha narástol. Neraz sa ma z ničoho nič zmocnila zvláštna zlosť a začal som si klásť otázky, ktoré som si dovtedy nekládol. Napríklad, prečo dospeli s takou vervou pracujú a privádzajú na svet deti, keď nakoniec aj tak príde smrť a všetko zmetie. A či mama vôbec mohla byť s otcom šťastná vzhľadom na to, ako jej život s ním vyzeral.

Každopádne, obaja sedeli na gauči v obývačke a oznámili mi, že majú pre mňa *skvelé správy*.

„Rozprávali sme sa s tetou Eileen,“ povedala mama, „môžeš k nej ísť na pár týždňov na návštevu. Jimmy s Dougom sa potešia.“

Mal som čo robiť, aby som ovládol dych. Jimmy a Doug, moji bratrance z Kansasu, dohromady vážili toľko, čo jeden kôň, a už som od nich párkrát poriadne schytil. Určite sa na mňa *tešili*. Pri poslednej návšteve som sa pred nimi skryl na smetisku a celý deň som hádzal kamene do zhrdzavenej tabule.

„To mi nemôžete spraviť... Fakt, viac tam nejdem!“

Oco mi zvyčajným prísny tónom povedal: „Ale áno, bude to pre teba dobré! V poslednom čase zasa nerobíš nič, len trčíš vo svojej izbe. Musíš ísť von, medzi ľuďi.“

A mama dodala: „Zlato, viem, že to so mnou... je pre teba *ťažké*. No práve preto by si nemal byť sám. Možno si vo Wichite nájdeš aj nejakých kamarátov.“

Aha, tak o toto šlo. Záležitost' s kamarátmi bola už mesiace veľkou témou. Mal som takmer šesťnásť a oni sa ku mne správali ako k decku.

„Stevie bol môj kamarát!“ Uprone som sa na ňu zadíval. „Keby sa neodšťahoval, tento nezmyselný rozhovor by sa nekonal.“

Mama ku mne podišla tým svojím typickým drobným, cupitavým krokom. Pôsobila síce krehko, no aj tak si ma k sebe tuho pritísla a rozhovor na chvíľu nadobudol vážnejší podtón. Lenže vtedy som to nechcel počuť.

„Nechcem ísť k tete Eileen,“ zaprotestoval som s najsmutnejším pohľadom, aký som dokázal vyčariť. Moja posledná šanca vyvliecť sa z toho.

Lenže na mamu to neplatilo. „Lutujem, zlato, musíš ísť.“

Predstavil som si svoj prázdninový program v Kansase. Cez deň: *zábava a napätie na smetisku*. Večer: *najlepšie hmaty a chmaty s Jimmym a Dougom*.

Dobre teda, je načase rodičom jasne vysvetliť, prečo to neprichádza do úvahy. Presvedčím ich premyslenými argument-

mi, aby raz a navždy vedeli, že som dosť starý a odteraz budem robiť to, čo chcem ja.

„Môžete ma všetci...!“ zvolal som a oddupotal hore.

Poobede som vystrčil hlavu z izby a načúval: mama sa vrátila do kníhkupectva. Doma zrazu zavládla úplne iná atmosféra – ako vždy, keď odišla. Okamžite som cítil, že *on* je ešte vždy tu. Existovali dva druhy ticha: neutrálne ticho a ticho môjho otca. Ťaživé mlčanie, ktoré som počul až hore.

Potichučky som zišiel dole. Oco sedel v obývačke a bezducho zísal na telku. Sledoval reprízu *The Fall Guy* a mal vypnutý zvuk. Nikdy sme si neboli ktovieako blízki a v ten rok sme sa takmer vôbec nerozprávali. Neviem, či bola na príčine mamina choroba či to, že si nevedel nájsť prácu, alebo jednoducho netušil, čo si so mnou počať. Vedel som len jedno: jedenásť týždňov prázdnin s ním doma nevydržím.

Do večera som sa osamote potuloval po meste. Nemal som peniaze, a tak som zašiel do Replay Arcade, herne v nákupnom centre, a sledoval, či v *Defenderi* niekto nezlomí rekord. A takmer som sa prvý raz odvážil zájsť do Larry's – no cez sklo som zazrel Chucka Bannistera. Larry's bola reštaurácia s veľkým R, do ktorej chodievali všetci mladí z Grady. Existovalo však zopár nepísaných zákonov. Napríklad, že pätnásťroční tam nemajú čo hľadať. A že neradno vojsť dnu, keď tam sedí psychopat ako Chuck Bannister, ktorý ide človeku po krku.

Namiesto toho som sa usadil na múriku. Chvíľu som sledoval okoloidúce autá, potom sa mi pred očami opäť vynorila mama. Vtedy som na ňu stále myslel, v tých najnemožnejších chvíľach. Vnímal som to ako tlmený bzukot v hlave. Občas ho prehlušil okolitý hluk, takže som ho nepočul. Ale nezmizol.

Cestou domov som išiel okolo Metropolisu, jediného kina v našom zapadákov. V susednom Hudsonville, známom najmä

svojím obrovským väzením, mali multiplex a premietali tam všetky nové trháky. Na rozdiel od neho bolo naše kino prastarou dierou pre dôchodcov, ktorú mali koncom roka zavrieť. Vo výklade však už týždne visel lístok:

METROPOLIS

Hľadá sa pomocná sila!

Hneď vedľa plagátu na akýsi francúzsky čiernobiely film – nečudo, že to budú musieť čoskoro zabaliť.

Práve som chcel ísť ďalej, keď som zo vstupnej haly začul hlasy. Nazrel som dnu. Pri pokladnici stáli dvaja chalani a plavovlasé dievča, všetci v zamestnaneckých tričkách a starší ako ja. Tú babu som trochu poznal. Stála v miernom predklone, akoby rozprávala niečo ultranapínavé, potom sa zasmiala na poznámke chalanov. Krátko nato všetci traja zmizli v sále. Ešte raz som sa pozrel na bielu tabuľu s červenými písmenami M-E-T-R-O-P-O-L-I-S (písmeno I viselo, akoby sa potklo) a pobral som sa domov.

Naši hrali v kuchyni scrabble. Zdalo sa, že oco vyhráva, ako vždy. Bez fantázie sa systematicky snažil mame zabrániť získať body, zatiaľ čo ona skladala pekné, no neužitočné slová ako „oslzenie“ a „hebkosť“. Aj v ostatných veciach sa hrozne líšili. Mama, drobná a krehká, s okuliarmi na nose, v pestrofarebnej blúzke a s vlastnoručne zhotovenými šnúrkami na zápästí, bola závislá od kníh. Keď sa s niekým lúčila, takmer vždy mu odporučila nejaký román. Na otcovi bolo vidieť, že kedysi športoval. Bol to mierne prešedivený medveď, v džínsoch a tričku ako väčšina ľudí. A okrem novín nečítal takmer nič.

Pred večerou naši povedali, že v nasledujúcich dňoch sa ešte porozprávame o Kansase a nebudeme z toho robiť „drámu“ – potom sme si dali moju obľúbenú pizzu. Zrejme dúfali, že sa im po-

darí obmäkčiť ma takýmto lacným trikom, a, nuž, aj sa tak stalo. Napriek tomu si dodnes pamätám, že som neskôr nevedel zaspať. Ležal som v posteli a premýšľal. Možno by sa mi zopár kamarátov predsa len hodilo. Prečo som len taký prekliato plachý?

Napríklad moja sestra Jean: sršala sebavedomím, odkedy prišla na svet, a trúfla si na všetko, zatiaľ čo ja som sa naozaj bál *každej sračky*. Kedysi som musel pre tie svoje úzkostné stavy dokonca chodiť ku školskej psychologičke. Raz som nedokázal vstúpiť do zatuchnutej športovej haly, inokedy som dostal záchvat paniky na vyučovaní. Neskôr som mával pocit, akoby som mal namiesto hlavy veľikánske skladisko s obrovským množstvom svetiel, ktoré začali jedno po druhom zhasínať, až som nakoniec zostal v úplnej tme. Zakaždým to bolo, akoby som umieral.

Odhadujem, že vtedy som bol navyše aj dosť veľký čudák. Aspoň pre niekoľkých spolužiakov. Lenže v priebehu rokov som sa stal taký neškodný, že ma prestali nenávidieť aj za jednotky z matiky. Odvtedy, čo sa Stevie na jeseň odsťahoval, som v jedálni sedával pri stole sám. Občas si prisadol nejaký iný outsider, no nikdy nie nadtľho. A niekedy sa ma zmocnilo podozrenie, že celý môj život je ako ten stôl.

O polnoci som bol ešte vždy hore, a tak som zašiel do sestrinej izby. Jean bola odo mňa oveľa staršia a pred niekoľkými rokmi sa odsťahovala na západné pobrežie. Rodičia sa jej vecí ani nedotkli, veď čo keby prišla na návštevu. Lenže ona chodila veľmi zriedka. Chvíľu som si posedel na jej posteli a počúval staré kazety. Vtedy mi naozaj nesmierne chýbala, a pritom sme predtým spolu nerobili takmer nič. Ktovie, možno práve preto.

Nakoniec som si na seba hodil bundu a išiel na cintorín. Teraz to zasa znie, akoby som bol narušený. No bývali sme hneď v susedstve, v bielom šindľovom domčeku, kde pred nami žil horár so svojou ženou. Cintorín sa rozprestieral na pahorku

za mestom a ľudí občas šokovalo, že z okna vidím kopy hrobov. Lenže dom bol lacný a my sme peniazmi neoplývali. A podľa mňa bola tá vec s cintorínom celkom v poriadku. Fakt. To ticho som mal dokonca rád. Vtedy som sa tam často zdržiaval, kvôli mame a tomu tlmenému bzukotu v mojej hlave. Predstavoval som si, ako ju tam jedného dňa pochovajú a ja tam budem potom chodiť. Zvláštne, vo svojej izbe som myšlienku na smrť často nedokázal zničiť, no práve na cintoríne som nachádzal pokoj.

Na letnú noc bolo chladno, obloha bola ohromujúca, posiatá hviezdami. Lenže pohľad na ňu so mnou nič nespravil. Musel som myslieť na to, ako mama pred niekoľkými rokmi dvakrát spadla z bicykla. Pripísala to problémom s očami a dala si spraviť nové okuliare, no nezlepšilo sa to. A potom sa pridali závraty a bolesti hlavy.

Tak sa to celé začalo: dvoma nevinnými pádmi.

Túlal som sa po cintoríne a na náhrobkoch hľadal niečo zvláštne: MARTHA F. SUDEROWOVÁ, 24. APRÍL 1876 – 1. MAREC 1979. Stodva rokov! Zosnulým som s obľubou vymýšľal krátke životopisy: CARL ROTHENSTEINER, 12. APRÍL 1901 – 21. FEBRUÁR 1973. Spoľahlivý remeselník, ktorý prekonal nejednu krízu, nikdy sa nestážoval. Mizerný hráč pokru, fanatický fanúšik St. Louis-Rams, skúpy na slovo, v kine občas vyronil slzu. Náhla smrť po srdcovom infarkte, niekoľko dní predtým sa prvý raz po dvanástich rokoch nevraživosti porozprával so synom...

Prešiel som k ďalšiemu hrobu, keď som začul, ako zaškrípali kamienky.

Z tmy sa vynorila plavovlasá hlava. Tuho som prižmúril oči a videl, že je to tá baba z kina. Vtedy som vedel iba to, že sa volá Christie alebo Kirstie a chodí do tej istej školy ako ja. Jasné, že som ju už neraz videl, dokonca aj na cintoríne, no len prednedávnom som ju naozaj začal brať na vedomie. Ako nové slovo, čo sa človek naučí a zrazu ho všade vidí a počuje.

Neodvážil som sa ani pohnúť. Nevšimla si ma a ako duch sa rýchlo presunula k hrobu pri vchode. Čosi zasyčalo. Profil jej na chvíľu osvietil oheň, v tme bolo vidieť len tlejúce iskričky, keď si potiahla.

Zrazu prešla okolo – a pozrela sa *priamo* na mňa.

Strhol som sa, ani čo by mi niekto strčil pod tričko kocku ľadu.

Akoby ju vôbec neprekvapilo, že som tam. Iba fajčila a chvíľu sa na mňa dívala. Potom prešla bránou a odišla.

Od lesa fúkal nočný vietor. Ešte vždy som tam stál, potme, a celý čas som hľadel za ňou, aj keď už dávno zmizla. A viac k tomu niet čo dodať...

Na druhý deň som nastúpil v kine a začalo sa moje najkrajšie a najstrašnejšie leto.

2.

Štvrtý júnový deň roku 1985 bol jedným z tých, ktoré človeku pripomenú, ako krásne vie byť: nekonečne belasá obloha, Missouri zaliate slnkom, vo vzduchu ťaživo sa vznášajúce leto. Okolo obeda som sa mal predstaviť v Metropolitise. Mamu môj nápad s letnou brigádou ohromne potešil, a tak som tam okamžite zavolať. Mňa osobne predstava, že leto strávim predávaním lístkov a občerstvenia dôchodcom, príliš nenadchýnala, no mal som päť dôvodov, prečo sa do toho pustiť:

- Aby som nemusel ísť k bratrancom do Kansasu.
- Aby som konečne niečo zažil a možno si našiel kamarátov.
- Aby som unikol otcovi a jeho pohľadom.
- Aby som aspoň troška prispel do rodinného rozpočtu (pre vysoké náklady na maminu poisťku a ocovu nezamestnanosť sme museli predať jeho auto).
- Aby som (prípadne) lepšie spoznal to plavovlasé dievča z cintorína.

Zišiel som teda z kopca do toho zaspátého zapadákov so sedemnástimi tisícmi obyvateľov a s úhladne rozloženými domami z červených pálených tehál, s javormi a so staromódnyimi obchodmi na Main Street. Akoby človek vstúpil do pohľadnice z päťdesiatych rokov.

Grady sa rozprestiera na brehoch rieky Missouri neďaleko lesa, pri jazere, ktoré sa volá Lake Virgin (naozaj, neklamem), v susedstve nespočetných obilných polí. Na jeho okraji od nepa-

mäti stojí tabuľa s nápisom: *Objavte 49 tajomstiev Grady*. Prečo nie päťdesiat alebo len desať, nevie nikto. Prvý raz sa táto fráza objavila v Morrisovej básni, v ktorej hrdina hovorí o údajných miestnych „štyridsiatich deviatich tajomstvách“. William J. Morris bol najznámejším básnikom z Grady. „Napodobňuje Walta Whitmana,“ vravievala mama. Lenže kedysi veľmi dávno mu udelili akúsi cenu za kultúru alebo čosi také. A vďaka nej bol v tejto diere jediný, kto kedy vôbec niečo vyhral.

Inak bolo Grady dobré iba na jedno: aby odtiaľ človek ušiel. Každý tu poznal každého, a keď si manželka Barryho, toho s obchodom s kosačkami, začala čosi s akýmisi chlapíkom zo St. Louis, okamžite sa dostala do reči. Zdrojom všetkých klebiet boli rôzni dobráci, čo sa pravidelne stretávali: spolok poľovníkov, veteráni, republikáni, krúžok šikovných rúk a našich päť cirkevných spoločenstiev – katolíci, baptisti, metodisti, letničari a presbyteriáni. Celá oblasť bola ultrakonzervatívna. *Kto chytá v žite* a všetko, v čom sa čo i len náznakom mihla zmienka o sexe, sa v škole ocitlo na zozname zakázaných kníh a najlepším argumentom tunajších obyvateľov bolo: „Áno, možno máte pravdu, ale *vždy* sme to tak robili!“

Pred vchodom do kina som zaváhal. Nových situácií som sa odjakživa bál, moja *komfortná zóna* (oblúbený výraz školskej psychologičky) sa svojimi rozmermi zrejme rovnala veľkosti penny. Nacvičoval som si, ako sa nenútené predstaviť, a dookola si ako blázon mrmlal: „Čau, ja som Sam... Áno, volám sa Sam!“ S neprijemným pocitom v žalúdku som otvoril sklenené dvere.

Ovanul ma chlad. Červený koberec vo vstupnej hale bol deravý, zo stropu visel prastarý luster, na stenách boli plagáty filmových klasík a kartičky s autogramami známych hercov. Vzduch páchol po oleji a cukre a akoby po prachu niekdajšej nostalgie.

„Už idem!“ Z kancelárie pískajúc dorazil pán Andretti, majiteľ. Nebol o nič vyšší než ja, šlachovitý, opálený a dobre naladený ako Tony, tiger z reklamy na Frosties. Okrem kina vlastnil aj zmrzlináreň s kaviarňou v nákupnom centre a autoservis Andretti's Cars. Údajne bol tak trocha poza bučky pokrvný príbuzný s pilotmi F1 Mariom a Michaelom Andrettiovcami.

Vysvetlil mi, že džob je do konca roka – mal som nahradiť doterajších pracovníkov, čerstvých maturantov.

Vlastne som tam chcel pracovať iba cez prázdniny, lenže pán Andretti vzal moje ruky do svojich chlpatých láb a spýtal sa: „Si teda pripravený ponoriť sa do magického sveta filmov?“

A ja som len prikývol. Veď čo na to povedať.

„Výborne. Zvyšok ti vysvetlia ostatní.“

Ostatní... Zrazu som sa hanbil, že mám na sebe to sprosté detské oblečenie, lebo nemáme peniaze na nové (a aj preto, lebo som z neho, nanešťastie, celkom nevyrástol). Na mojom tričku sa vyškielal banán so slnečnými okuliarmi a s bublinou hlásajúcou: *COOL BANANA!* Najradšej by som sa bol rozbehol domov.

Pán Andretti ma postrčil do sály číslo jeden. „Toto je Sam, buďte naňho dobrí.“ Potľapkal ma po pleci a nechal nás osamote.

Hneď som si čosi všimol: plavovláska tam nebola. Len tí dvaja starší chalani, ktorí na mňa civeli. Od nervozity som bol celý nesvoj. Najmä keď som pochopil, že jeden z dvojice – vytrénovaný chalan s fúzikmi – bol naozaj *ten* Brandon Jameson, wide receiver v Grady Hornets, našom školskom futbalovom družstve. Dlhoroční priatelia ho volali Brand, zvyšok úctivo Hightower. Bol černocho, navyše ohromne vysoký. Dokonca aj v zime nosil košeľe s krátkymi rukávami, no najmä sa večne tváril ako kakabus a kolovalo o ňom zopár znepokojivých správ. Vraj raz pred začiatkom zápasu odhryzol hlavu netopierovi ako Ozzy Osbourne, lebo tím súpera ho používal ako maskota.

Hightower kývol hlavou a zamrmlal: „Čau!“

Inak hovoril len ten druhý chalan – Cameron Leithauser. Aj on bol vysoký a mal sympaticky nesúmernú tvár ako dáka komiksová postavička. Dlhé tmavé vlasy mal nad čelom nakrátko ostrihané. „Poď, starec, prevedieme ťa teda po raji.“ Chytil ma za ruku. „Toto je sála číslo jeden, premietame tu aktuálne trháky. Túto nudnú povinnosť väčšinou obstarajú ostatní, ja osobne sa radšej starám o klasiku v sále číslo dva. Vyzerá to totiž tak, že som tu jediný, kto má vkus.“

„Choď do riti...“ ozval sa Hightower.

Zacerili sa a z kancelárie mi priniesli vyšedivené zamestnanecké tričko. Potom mi ukázali, ako do projektora založiť film, ako obsluhovať kasu a ako zaobchádzať so strojom na výrobu pukancov a nepopáliť si pritom prsty. Po chvíľke sme vpustili dnu divákov. Prišlo ich presne päť.

„Pri predstaveniach o pol tretej popoludní je to úplne normálne.“ Cameron si strčil do úst cigaretu. „Večer o ôsmej je to tu však napráskané, väčšinou príde šesť či sedem ľudí. Nechápem, prečo chce starý Andretti túto zlatú baňu zatvoriť.“

Nasledujúcu hodinu som stál sám v pokladnici, tí dvaja opravovali stroj na výrobu zmrzliny. Vyzerali ako skutoční milovníci filmov a veľmi dlho sa rozprávali o „gitare závislej od kontextu“ v nejakom Antonioniho filme či o čom, dodnes netuším, čo tým vlastne mysleli. Ako som ich tak počúval, zišiel mi na um posledný večer so Steviem. Grilovali sme na brehu Missouri a kecali o spolužiakoch a dievčatách. Keď sme už ležali v spacákoch, rozhovoril som sa o tom, že jednoducho neviem dostať z hlavy obraz mamy na klinike. Stevie sa mi zdôveril, že je doslova posratý zo sťahovania do Toronta. Nadávali sme na fabriku, ktorá prepustila našich otcov, a sľubovali si „večné“ priateľstvo. Dnes už viem, aké to bolo všetko detinské. Na posledné tri listy mi neodpovedal.

A vôbec, mal som pocit, akoby mi narástlo niekoľko nových očí. Lebo tie roky predtým som musel byť slepý. Samozrejme,

vedel som, že matky zomierajú a priateľstvá sa rozpadávajú, lenže nikdy som to naozaj nevidel. A teraz som *videl*, ako otec pri čítaní inzerátov o voľných miestach pochybuje sám o sebe. A *videl* som mamin strach, keď sa ma snažila utešiť úsmevom. A netušil som, či je to fakt lepšie.

Cez popoludňajšiu prestávku som sedel na schodoch pred kinom. Vo volkmene som mal pásku s hudobným mixom svojej sestry (neupravená zmes Patti Smith, punku a tajne nahraných balád OMD) a v ruke zmrzlinu, keď zrazu po ulici na kolieskových korčuliach prešla plavovláska z cintorína. Na očiach mala slnečné okuliare a na jednom hrbole sa takmer potkla, no pred vchodom zabrzdila ako fachman a čosi povedala. Mne.

Zložil som si z uší slúchadlá. „Čo?“

Zacerila sa. „Povedala som: Otec teda konečne našiel novú obeť?“

Dosiaľ som si myslel, že zubné strojčky nie sú nič vábne, lenže ten jej sa mi ihneď zapáčil. Očividne ho nosila kvôli medzierke medzi prednými zubami. Zízal som naň a pritom ďalej mlčky lízal zmrzlinu, takže som zrejme pôsobil poriadne vyššinu.

„A? Baví ťa to?“ Vyzula si korčule a vtisla mi ich do ruky. „Podrž!“ povedala a vkĺzla do šlapiek.

Díval som sa na ňu ako očarený. Mimochodom, považujem za pripečené, keď niekto v knihe alebo vo filme povie, že preňho v takej chvíli „zastal čas“. Problém je predsa v tom, že *nezastane*, a práve preto je trápne, keď celú večnosť nedokáže prehovoriť.

„Ehm... asi áno,“ zahabkal som nakoniec a vrátil jej korčule.

Aby som to skrátil: s dievčatami zatiaľ nemám veľa skúseností. *Nemať veľa skúseností* v mojom prípade znamená mať nulové skúsenosti. Na základke som raz mal kamarátku, Wendy Stohlerovú. No len dva dni, teda aspoň myslím, ani sme sa ne-

vodili za ruky. V čase bozkov na prvej méte a sexu pri homerune som ešte sedel v šatni a zaväzoval si šnúrky na topánkach.

Aspoň som vstal zo schodov – bol som od nej trocha menší – a vystrel ruku. „Sam Turner.“

„Viem.“ Chytila ju do svojej ruky. „Tvoja mama je môj díler.“

Spýtavo som na ňu vytreštil oči a ukradomky pritom kĺzal pohľadom po jej vlasoch. Boli zostrihnuté na bob a siahali jej po bradu.

„*Matroša* na čítanie...“ skúsila inak. „Kníh, tých podlhovastých vecičiek z papiera...“

Povedala mi, že do Best Books sa dostala už ako malá, vtedy moja mama každú sobotu vo svojom kníhkupectve čítala záujemcom príbehy, a vraj je rada, že sa má lepšie. Prikývol som, no v hlave mi vírili myšlienky. Pomyslel som si: *Okej, toto pekné dievča sa so mnou naozaj rozpráva. A ešte: Stoj rovno, budeš vyzerat' vyšší. A napokon: Aspoňže nemám na sebe to tričko s banánom.* A pritom som ju celý čas držal za ruku. Keď si to všimla, vykukla jej medzierka medzi zubami.

„Kirstie Andrettiová,“ predstavila sa, prežúvajúc žuvačku, a stisla mi ruku. Poriadne.

Pustil som ju a sledoval, ako s korčuľami v ruke vchádza do kina. A prvý raz za celú večnosť mi v hlave ustal ten tlmený bzukot.

3.

Prvý týždeň v kine by som si najradšej vymazal z pamäti. Več-
ne som sa zaprisahával, že „zanechám svoje staré ja“, lebo
to odo mňa často požadovala aj školská psychologička. Lenže
keď sa nad tým zamyslím, je to ako vyhlásiť konkurz na vlastné
ja, vyzliecť ho, keď je človeku lepšie, a zahodiť ako zničený obal.
Školskej psychologičke to však neprišlo vtipné. A možno to ani
vtipné nebolo, ale bolo to tak. Lebo v Metropole som zasa len
mlčky postával.

Keď bol frmol, ostatní mi pomáhali, inak sa so mnou veľmi
nebavili. V kine už síce oficiálne nepracovali, no kanceláriu si
ponechali ako miesto, kde sa stretávali, zabíjali čas a snovali
plány na večer. Správali sa ako traja sprisahanci. Cez prestáv-
ky som ich neraz videl ísť k jazeru alebo do Larry's, a keby ma
niekto z nich zavolať, okamžite by som išiel s nimi. Lenže nikto
to nespravil.

Jediný, kto sa so mnou naozaj rozprával, bol Cameron. High-
tower ma ignoroval a Kirstie bola čosi ako stelesnenie sladko-
slaných pukancov. *Vedela* byť milá, lenže v skupine si ma často
doberala. Keď som chcel pripraviť sálu na horor, pohrdlivo pred
ostatnými prehodila: „Môžeme tam toho krpca vôbec pustiť bez
sprievodu rodičov?“

Netuším, prečo mi to stále robila. A ešte viac ma hnevalo,
že aj napriek tomu ma to k nej ťahalo. Myslel som na jej obo-
čie, ktoré bolo na rozdiel od plavých vlasov tmavé, pripomínalo

jej otca a ja som ho na nej tajne miloval zo všetkého najviac. A myslel som aj na rozhovor, čo som si vypočul v Replay Arcade. Dvaja chalani z môjho matematického kurzu sa ako najväčší idioti rozprávali o dievčatách. V istej chvíli prišla reč na Kirstie Andrettiovú. Podľa jedného z nich má *hot pants*. Nebolo mi celkom jasné, čo to znamená. Že mala niečo s mnohými chalanmi? Alebo že od mnohých niečo chcela?

Rozhodne ma to nútilo premýšľať.

Po večernej zmene som nešiel domov, ale dlho som stál pri pokladnici. Bojoval som s obrazmi vo svojej hlave a myslel na mamu. Ráno sa necítila dobre. Keď som opäť začul hlasy a smiech ostatných, pozbieral som odvalu – a jednoducho som išiel za nimi do kancelárie.

Vnútri bolo hnusne nafajčené. Kirstie, Hightower a Cameron sedeli na popukanom koženom gauči, v očiach sa im zračili otázniky.

Niekoľko sekúnd som stál pri dverách ako odložená metla a nevydal zo seba ani hláska. Lenže aj oni zaryto mlčali, a tak som si jednoducho vzal stoličku a prisadol si k nim. A vôbec netuším, či som konečne „zanechal svoje staré ja“ – alebo či sme tam drepeli obaja.

Ostatní na maličkom televízore vedľa drezu sledovali MTV. Komentovali hudobné videá a rozprávali sa o ľuďoch, ktorých som nepoznal, a o vysokých školách, na ktoré začnú od jesene chodiť.

„Viete, čo by bolo skvelé?“ Cameron ubalil joint. „Keby všetci ľudia priadli ako mačky, keď sa im niečo páči. Aj proti svojej vôli. Párik sa napríklad vyberie na prvé rande, obaja totálne hanbliví. A chlapec zrazu začne priasť. Pokúsi sa to zamaskovať: *Och, vieš už, čo si dáš?* Dievča sa tvári, akoby nič nepočulo, a rozpačito hľadí do jedálneho lístka. Lenže to pradenie je čoraz hlasnejšie...“

Ostatní sa naňho pozerali, akoby ho mali každú chvíľu odviezť na psychiatriu alebo iné podobné miesto, no mne to prišlo zábavné. A svojím spôsobom bolo pekné, že o takýchto veciach hovorili a jeden cez druhého vtipkovali. Lebo mi to pripomenulo Stevieho a mňa. Cameron a Hightower sa poznali dokonca od detstva a pôsobili ako nevlastní bratia. A Kirstie vedela púšťať z úst hrubé hlášky ako chalan a svojsky sa vyjadrovala. Napríklad: „Nuž, pravda má ostré hrany.“ Alebo: „Vtedy som ešte bola mŕtva...“ namiesto: „Vtedy som ešte nebola na svete.“ A v tejto skupine vyzerala ako všetko možné – len nie ako to tiché dievča z cintorína.

Ja som nepovedal nič, ale bolo to okej. Lebo som tam vlastne myslel iba na to, že ma mama cez prázdniny chce poslať do Kansasu – preč od seba. A neviem, či to niekto pochopí, no v ten večer mi naozaj dobre padlo nebyť doma, ale s ostatnými v kancelárii.

Keď sa o čosi neskôr pobrali ešte kamsi na večierok, jednoducho som bežal za nimi. Už sme stáli vonku pri aute, keď ma Kirstie odtiahla bokom. „Hej, Sam...?“

Pozrel som sa na ňu. A zrazu som vedel, čo príde, ešte prv než to vyslovila.

„Počúvaj, nemyslím to zle, ale my traja...“ Cameron s Hightowerom sa rozpačito dívali naším smerom. „Poznáme sa celú večnosť a zostáva nám už len pár spoločných týždňov. Radi by sme boli sami a...“

Viac ráz som prikývol. Myslím, že som ani neprestal.

„Jasné,“ povedal som. „Dobre sa bavte!“

Cestou domov akoby niekto na Grady vysypal popolník. A aj keď som otvoril vchodové dvere. Všetko bolo tmavé a sivé. Až kým som si nevšimol, že sa na chodbe *naozaj* nesvieti. Potom som zhora z kúpeľne začul otcov tlmený hlas – a mamino vracanie.

Presne tak ako ráno.

Bolo to, ako keď niekto v polospánku dúfa, že je niečo len nočná mora. A potom pochopí, že je to presne naopak, že to vždy bolo čosi skutočné, čo celý čas visí na sne ako závažie.

Nevedel som sa poriadne nadýchnuť a vytackal som sa hore do svojej izby. *Mama bez vlasov a s hadičkami na posteli... Jej prázdny pohľad...*

Chvíľu som tam nehybne stál. Potom som vrazil pästou do vankúša a rozreval sa doň. *V tomto posratom živote sa nikdy, nikdy, nikdy nič nezmení*, pomyslel som si a potom som rumádzgal ešte viac. Bzuket v mojej hlave zosilnel. A mal som strach z toho, že som sa na seba hneval, hoci som ani presne nevedel prečo. Hnev sa začínal tam, kde sa končili moje myšlienky.

Vzal som do ruky gitaru a cvičil som tak hlasno, ako sa len dalo. Keď bola mama mladá, vedela hrať na viacerých nástrojoch a (priateľsky) nám odporučila, aby sme sa na nejakom naučili hrať aj my. Kým moja sestra chodila na klavír a bola taká dobrá, že jej dokonca dovolili sprevádzať bohoslužby na organe, ja som dostal maminu akustickú gibsonku.

Hral som a hral, kým sa mi nevyprázdnila hlava a neprestal som vnímať. Odrazu stála u mňa v izbe. V župane, s rozstrapatenými vlasmi si sadla ku mne na posteľ. „Neruším?“

Pokrútil som hlavou a prestal hrať.

„Počul si ma?“

Neodpovedal som.

„Nie je to nič zlé, len nežiaduci účinok liekov, rozumieš?“

Cítil som na ramene jej ruku a celý šťastný som prikývol. Oči mala opuchnuté, tvár vyčerpanú. Na chvíľu akoby vypadla z roly, akoby ani sama nevedela, čo chce povedať.

Potom sa usmiala a ukázala na gibsonku. „Zahráš mi niečo?“

„A čo?“ spýtal som sa potichu.

„Čo chceš... Počkaj, nie. Niečo od Billyho Idola!“